והוקשה לו דאין מעברין השנה אלא בארץ ישראל ותירץ דחכמים מיוחדים היו מעברין בחולה לארץ כההיא דחגגיא בן אחי יהושע דאיתא ס"פ הרואה, וקשה לי דהיינו כשהוא דר בחו"ל אבל מי שהוא בא"י למה ירד א"ל לעבר השנה ואי רשב"ן לא היה כדאי לעבר בא"י וגדולים ממנו היו בבבל מה צורך לירידתו לבבל בלעדו יעברוס אותם שבא"ל: הוה מקבל, היה מתארח אצל ר' יעקב גרוסה, והיה ר' זעירא בנו נחבא בין הקורות כדי לשמוע ממנו היאך היה קורא ק"ש על מטתו: וחזר וקרי, והוקשה לבעל עין יעקב היכי הוה עביד הכי כיון דאומר שמע שמע דאמר פסוק וכפליה משתקין אותו כפי פרש"י או הרי זה מגונה לפ' הרמב"ם ותירץ דהתם כשאינו שוהה בין קריאה לקריאה אבל ר"ש הוה שוהה בין קריאה לקריאה יותר מכדי שאילת שלום, א"כ שלא היה שונה לקרות פעמים וחוזר וקרי דקאמר היינו פסוקים אחרים כגון בידך אפקיד רוחי וכיוצא, ותמהני מתשובתו השניה דמדקאמר מילתיה דריב"ל פליגא משמע דר"ש לא הוה קרי פסוקים אחרים אחר ק"ש, ותשובתי הראשונה נכונה אילו היינו צריכים לה אבל אין צורך לה שהרי כתב סמ"ק דהכפל כל הפרשה שרי ומוכח לה מהא דר"ש ועוד כתב דשמא התם דוקא על מטתו שרי, וי"א דס"ל כשטת הירושלמי דדוקא בלבור אבל ביחיד שרי, ומהרי"א ז"ל כתב דשמא ר"ש מה שהיה חוזר וקורא הוא מפסוק ראשון ואילך דוקא וגם זה לא הוגה לי דחזר קרי משמע ק"ש כהלכתא: עד דהוה שקע, כת' בעל עין יעקב וילא לנו תועלת גדול מזה והוא לקבוע בנפשותינו שורש אמוניי שאחז"ל וכל מעשיך בספר נכתבים ובעת השינה בלילה עולה למעלה נשמת כל חי איש יהודי לכתוב ולחתום מעשי היום וכו' ולזאת הכוונה היה מכוין רשב"ן לקרות ולחזור לקרות עד שתפסר נפשו מתוך ד"ת ולא מתוך מחשבות בדברים בטלים ונכון הוא, עוד יש להוסיף לפי שפעמים יש המות ורואי שתלא נשמתו בטהרה: אמרו בלבבכם, היינו ק"ש דכתיב בה על לבבך, על משכבכם כשבאים אתם לשכב על מטתכם ודומו שמתוך כך תדמו בשינה ופירוש סלה כן תעשו לעולם: קרי מזמורים, כגון שיר של פגעים להגן עליו מן המזיקין ומודה ריב"ל בדרשות אמרו בלבבכם על משכבכם דמינה יליף דמצוה לקרות ק"ש על מטתו כדאמר בפרקין בבלי אלא דדומו סלה לא דרים כרשב"ן ומאי פ' ליה לשון תקוה כמו דוש לה':

גרוסה והוה ר' זעירא מיטמר ביני קופייא משמענה היך הוה קרי שמע והוה קרי וחזר וקרי עד דהוה שקע מיני' גו שינתיה ומאי טעמא ר' אחא ור' תחליפא חמוי בשם ר' שמואל בר נחמני (תלים ד) רגזו ואל תחטאו אמרו בלבבכם על משכבכם ודומו סלה. מילתיה דר' יהושע בן לוי פליגא דריב"ל קרי מזמורים בתרה:

ח אמר ר' זעירא בשם ר' אבא בר ירמיה שלש תכיפות הן תכף לסמיכה שחיטה תכף לנטילת ידים ברכה תכף לגאול' תפל' תכף לסמיכ' שחיט' (ויקרא א) וסמך ושחט תכף לנטילת ידים ברכה (תהלים קלד) שאו ידיכם קדש וברכו את ה' תכף לגאולה תפלה (תהלים יט) יהיו לרצון אמרי פי מה כתיב בתריה (שם כ) יענך ה' ביום צרה, אמר ר' יוסי בי ר' בון כל מי שהוא תוכף סמיכה לשחיטה אין פיסול נוגע באותו קרבן וכל מי שהוא תוכף לנטילת ידים ברכה אין השטן מקטרג באותה סעודה וכל מי שהוא תוכף גאולה לתפלה אין השטן מקטרג באותו היום. אמר ר' זעירא אנא תכפית גאולה לתפלה ואיתצדית באנגרי' מובלא הדם לפלטיה אמרו לו ר' רבו היא אית בני אינשי יהבין פרטין מחכים

מאמר המכמה

מחר ק"ש: אמרו בלבבכם, זהו ק"ש שצריך כוונת הלב וסמיך ליה, על משכבכם, קרי מזמורים בתרה, דק"ש, קודם השינה: **הלכה ח)** יהיו לרצון אמרי פי, וסיפיה דקרא צורי וגואלי וסמיך ליה יענך ה' בתפלה: אין פסול נוגע, מובטח לו

פירוש הקצר וש"ם

להיות כופר נפש החוטא והסמיכה הורגת זה שיתודה עליו את עונו ויתנגו תמורתו לכן ראוי לסמוך הסמיכה לשחיטה שיתן אל לבו כי זו היא סבת השחיטה ואף כי נמצא סמיכה בקרבנות שאינן באין על חטא לא חילק הכתוב ואיפשר שלא לפרסם את החטאים כדלקמן בפ' הערל גבי במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת ולפי שסבת קבלת התפלה מפני האמונה בש"ת שהוא יכול ומשגיח ולכן יש כח בתפלה שיעתר המתפלל בעבורה וכדכתיבנא בבאורי לב"ר פמ"ד סי' ט' לכן יש לסמוך גאולה לתפלה להורות שהיא סבה עצמית לגאולת האדם יותר מכל הזכיות ולכן אמרו בפרקין בבלי והטוב בעיניך עשיתי שסמך גאולה לתפלה וכדפי' בבאורי לשמות רבה פכ"ב סי' ד'

כבוד חכמים וחדושי מהר"א ז"ל

מי שהוא מהלך בלילה וכו' ופשיט שכוונתם בזה המשל שהוא ממש בנמשל כן וכ"ל על הנשמה המהלכת בלילה. ועז"א שאפי' שיש לה הרבה מצות שיעשה באותו היום והם המלוים הנשמה ומאירים לה בלילה ומ"מ אם יש לו עבירות הם מכבים המצות ומעכבים לנשמה בלילה לעלות למקומה הראוי לה ורשב"ג ס"ל כי בלילה הוא זמן מיוחד למקטרגים שנעשים מהעבירות שיהיו מעכבים לנשמה ע"כ אפי' תורה בעידנא דלא עסיק בה אין כחה להיות מגנא בלילה ולכן עשה תיקון גדול בזה דשקע בשינתי' מגו תורה ובזה היה ממש עלית נשמתו שכל כבעידנא דעסיק בה שהכל תורתו היה מעלה נשמתו כי הנשמה כשהיא עולה עם התורה בפ"א וק"ל:

ח ארי בר בון כל מי שהוא תוכף לנט"י ברכה אין שטן מקטרג באותה סעודה, ובגמ' דברכות דף מ' אמר ר"ז ליה דין צריך בשם פי' רש"י שפת נקי' הי' ואי"ל מלח ול"ל בפת סתם מיירי דהואיל וכבר נטל ידיו א"ל להפסיק להמטין על מלח דיצא שברה בהפסדו לפי דאי' בחוס' בשם המדרש הא דטחינן מלח על השלחן הוא כדי שלא יקטרג השטן וכו' וכל מי שתוקף לנט"י ברכת המזון